

Arrest

nr. 118 967 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwde op 24 november 2012 met B.K., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 6 december 2012 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 31 mei 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 6 juni 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.12.2012 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Turkije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze ontoereikend zijn. Er werden immers loonfiches voorgelegd voor de periode van november 2012 tot februari 2013. Wanneer we de voorgelegde inkomsten voor de maanden november 2012, januari 2013 en februari 2013 optellen bekomen we een maandelijks gemiddelde van 1136 euro. Echter, voor de maand december werd geen loonfiche voorgelegd.

Wanneer we de maand december 2012 in rekening brengen bedraagt het gemiddeld netto inkomen slechts 852 euro. Gezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000 euro netto per maand bedraagt is bijgevolg niet aangetoond dat de bestaansmiddelen toereikend zijn. Immers, indien zowel de referentpersoon als betrokkene van dit inkomen dienen te leven is het risico groot dat zij ten laste zullen van [...] het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Daarenboven zijn de bestaansmiddelen niet tenminste gelijk aan de vermelde honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overwegende daarenboven dat art. 40ter van bovenvermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan over behoorlijke huisvesting moet beschikken, die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat het Koninklijk Besluit van 26/08/2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat de referent in België het bewijs dient te leveren dat hij over voldoende huisvesting beschikt om zijn familie op te vangen. Om te bewijzen dat de referent in België over voldoende huisvesting beschikt dient hij het bewijs over te maken van het geregistreerde huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats, eventueel aangevuld met een gedetailleerde staat van het gehuurde goed, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont. Het voorleggen van deze documenten creëert een onweerlegbaar vermoeden dat voldaan is aan de vereiste om over voldoende huisvesting te beschikken.

Gezien er enkel een niet-geregistreerd huurcontract werd voorgelegd bij de aanvraag gezinshereniging is evenmin aan deze voorwaarde voldaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van het beroep. Hij stelt dat hij, bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beschikt over een gebonden bevoegdheid en verzoeker dus geen belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing. Hij verwijst in dit verband naar de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker voorhoudt dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij een eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie kan immers niet zonder meer worden gesteld dat de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet nog van toepassing zijn.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

In zijn synthesememorie verschafft hij de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel,

De beslissing stelt: 'in uitvoering van artikel 52 §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart ... geweigerd.'

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

"aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. Wettelijke basis art. 7 §1, 2° legaal verblijf in België verstreken”.

Ten eerste,

Er wordt niet aangeduid van welke wet het artikel 7§1, 2° de wettelijke basis zou vormen. Er wordt geen wet vermeld.

Ten tweede,

Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft met betrekking tot het bevel geen materiële motieven op.

Het bevel vereist een eigen motivering.

Verzoeker verwijst naar de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin gesteld wordt dat de wettelijke basis voor het bevel dient aangegeven te worden, en dat, zo deze (artikel 7) gegeven wordt nog dient gemotiveerd te worden (arrest nr. 101637 van 25 april 2013, inzake Amri t. Belgische staat; arrest nr. 101 636 van 25 april 2013 inzake Nagesar t. Belgische staat; arrest nr. 111 352 van 30 mei 2013 inzake Talbi t. Belgische staat).

Ondergeschikt en voor de volledigheid:

Artikel 52, §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat. Het artikel stelt letterlijk dat 'desgevallend' een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Het woord 'desgevallend' bevestigt dat het niet in alle gevallen zo is; waarom het in dit geval dus wel wordt afgeleverd dient gemotiveerd te worden.

De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RVV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit.

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RVV bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

Ten overvloede en ondergeschikt merkt verzoeker ook nog het volgende op.

Dat gedaagde te kennen zou geven dat art. 7 van de Vreemdelingen gewijzigd is en dat er thans geen sprake meer is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van gedaagde.

Evenwel verandert zulks niets aan de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing. Immers art. 52§4, 5de lid stelt duidelijk dat er "desgevallend" een bevel wordt afgeleverd.

Dat in tegenstelling tot hetgeen gedaagde beweert dit geen afbreuk doet aan de hogere rechtsnorm zoals geformuleerd in art. 7 van de Vreemdelingenwet. Zeer zeker doet het geen afbreuk aan de verplichting om te motiveren waarom verzoeker een bevel wordt betekend.

Ten overvloede verwijst verzoeker naar het arrest nr. 104 758 van de RvV van 11 juni 2013 inzake Halimi tegen Belgische Staat waarin gesteld wordt dat wanneer de toepasselijke wetgeving de vrijheid laat aan het bestuur om al dan niet een beslissing te nemen er dient gemotiveerd te worden.

In de nota met opmerkingen van tegenpartij wordt ten eerste gesteld dat verzoekende partij de schending zou hebben opgeworpen van artikel 7 van het 'Vreemdelingenbesluit'.

Het K.B. van 8 oktober 1981 zou volgens gedaagde aldus de wettelijke basis uitmaken van het bevel. Artikel 7 van het K.B. van 8 oktober 1981 handelt echter over Luxemburgse of Nederlandse kinderen en bejaarden die in groep reizen, zodat verzoeker niet inziet hoe dit K.B. de wettelijk basis zou uitmaken van het bevel in casu.

Verzoeker merkt op dat hij integendeel de schending van artikel 52 §4 5e lid van het K.B. van 8 oktober 1981 heeft ingeroepen. De bewoordingen van art. 52§4 van het K.B. blijven duidelijk dat er "desgevallend" een bevel wordt afgeleverd.

In ieder geval kan gedaagde de wettelijke basis niet pas toevoegen in de nota, daar dit hoe dan ook een motivering a posteriori zou uitmaken.

Voorts verwijst tegenpartij in haar nota naar rechtspraak van de Raad van State dd. 5 maart 2013 nr. 222.740, waarbij zij tracht voor te houden dat de beslissing houdende weigering van verblijf en het bevel als autonome beslissingen dienen te worden beschouwd.

Verzoeker merkt echter op dat dit arrest van de Raad van State inzake de bijlage 13quater niet naar analogie kan worden toegepast, nu artikel 71/5 van het KB van 8 oktober 1981 geen discretionaire bevoegdheid bevat inzake de afgifte van het bevel, i.t.t. artikel 52§4 van het K.B.:

"Wanneer de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quater betekend."

Bovendien is in artikel 71/5 van het KB uitdrukkelijk sprake van beslissingen, daar waar in artikel 52§4 slechts sprake is van één ondeelbare beslissing: "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat."

Daarenboven wordt in de nota met opmerkingen van tegenpartij gesteld dat 'het bevel om het grondgebied te verlaten een politie maatregel is', omdat het bevel een louter vaststelling zou uitmaken van de onregelmatige verblijfsituatie. Om die reden zou het bestuur niet bijkomend dienen te motiveren waarom een bevel wordt afgeleverd.

Tegenpartij verwijst daarbij naar een arrest van de Raad van State nr. 193.380 dd. 18 mei 2009.

Echter, de bestreden beslissing in dit arrest dateert van 30.10.2006. Op dat moment luidde artikel 52 van het K.B. sedert de wijziging bij K.B. van 12 juni 1998 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 echter als volgt:

"§ 4. De Minister of zijn gemachtigde weigert de vestiging indien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn. De vreemdeling wordt van deze beslissing kennisgegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van de bijlage 20. Verder zijn ook de bepalingen van artikel 45, § 7 van toepassing."

In het (inmiddels opgeheven) artikel 45§7 stond destijds het volgende:

"§ 7. Indien de Minister of zijn gemachtigde de vestiging weigert omwille van redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid, geeft hij de E.G.- vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aan de E.G.- vreemdeling wordt van deze beslissingen kennisgegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21.

Indien de Minister of zijn gemachtigde evenwel van oordeel is dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de E.G.-vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, kan hij de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging voorlopig opschorten.

Aan de E.G.-vreemdeling wordt van deze beslissing tot opschorting kennisgegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quater indien hij zich bij het gemeentebestuur aanbiedt overeenkomstig het bepaalde in § 1, laatste lid.

Deze beslissing vermeldt de datum vanaf dewelke de E.G.-vreemdeling zich opnieuw moet aanbieden om zich de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging te laten betekenen. Deze datum mag zich niet situeren na het verstrijken van de geldigheidsduur van het attest van immatriculatie."

Voor zover als nodig wijst verzoekster er op dat deze laatste bepaling de EG-vreemdeling zelf betreft en niet zijn familielid.

Op het moment van de in casu bestreden beslissing dd.31.02.2013, luidt artikel 52 §4 zoals het in het K.B. 2008-05-07/33, art.6, 033 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (inwerkingtreding 01.06.2008) werd bepaald.

Met andere woorden kon de Raad van State in het door verweerster aangehaalde arrest nog geen rekening houden met een schending van artikel 52§4 vijfde lid van het K.B. van 8 oktober 1981 en het woord 'desgevallend', zoals de Raad van State dat later wel expliciet deed in het door verzoekster aangehaalde arrest nr.220.340 dd. 1 9.07.2012.

Tot slot wordt in de nota van tegenpartij gesteld dat art. 7 van de Vreemdelingen gewijzigd is en dat er thans geen sprake meer is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van gedaagde: 'Daarenboven wordt er wederom op gewezen dat de overheid te dezen gebonden is sedert de Wet van 19.01.2012. Nu 'moet' de minister of zijn gemachtigde bij het verstrijken van het legaal verblijf een bevel afgeven (artikel 7 van de Vreemdelingenwet).'

Art. 7 verplicht gedaagde echter slechts in een aantal gevallen om een bevel af te leveren.

De beschouwingen in de nota zijn dan ook ontoereikend om de foutieve toepassing van art. 52§ 4 van het K.B. van 8 oktober 1981 en de verplichting de wettelijke basis en de motieven te geven, ongedaan te maken."

4.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verweerder vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen, ...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Het feit dat in bepaalde arresten een ander standpunt werd ingenomen en dat de Raad van State een arrest van de Raad waarin werd voorbijgegaan aan voormeld onderscheid niet casseerde doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Ook de Raad van State stelde trouwens reeds zeer duidelijk dat

“[d]e weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten [...] afzonderlijke beslissingen [vormen] en hieraan [...] geen afbreuk [wordt] gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document ter kennis van de betrokkene worden gebracht” (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker geen middelen ontwikkelt die specifiek gericht zijn tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hij betoogt slechts dat verweerder heeft nagelaten een afdoende motivering te voorzien wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat er derhalve met betrekking tot deze beslissing niet werd voldaan aan de formele motiveringsplicht die is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker zet in een eerste onderdeel van zijn middel uiteen dat verweerder weliswaar verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2° als wettelijke basis voor het bevel om het grondgebied te verlaten, maar hierbij nalaat te duiden welke wet hij toepast.

Er blijkt evenwel niet welk belang verzoeker heeft bij deze grief, nu hij zelf in zijn verzoekschrift en synthesesamenvatting aangeeft te weten dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van de Vreemdelingenwet en uitdrukkelijk stelt van oordeel te zijn dat verweerder door deze beslissing te nemen artikel 7 van de *“wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* heeft geschonden. Het normdoel van de formele motiveringsplicht, wat betreft het ter kennis brengen van de juridische overwegingen van een bestuurlijke beslissing, is dus bereikt.

Daarenboven wordt in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die samen met het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd ter kennis gebracht ook expliciet melding gemaakt van *“de wet van 15.12.80”* zodat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn standpunt dat er onduidelijkheid zou bestaan omtrent de precieze wet die werd toegepast en dat de motivering van het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – tevens rekening houdende met het feit dat deze beslissing werd genomen op grond van een wet waarnaar verzoeker zelf verwees om zijn verblijfsaanspraken te laten gelden en die hem dus niet onbekend was – niet afdoende zou zijn.

De beschouwingen van verzoeker omtrent de nota van verweerder leiden niet tot een andere conclusie. Het feit dat verweerder een materiële vergissing begaat in zijn nota en eenmaal verwijst naar artikel 7 van *“het Vreemdelingenbesluit”* waar hij doelt op *“de Vreemdelingenwet”* – terwijl hij in de voorgaande alinea wel correct verwijst naar *“de Vreemdelingenwet”* – wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen.

In een tweede onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat *“geen materiële motieven”* zijn vermeld. Deze bewering mist echter feitelijke grondslag. Verweerder heeft namelijk duidelijk gemotiveerd dat hij is overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker omdat zijn legaal verblijf in België was verstreken.

Verweerder heeft wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten voorzien in een in casu afdoende formele motivering.

Een schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. Het motief dat aan de basis ligt van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken, wordt op zich niet betwist en vindt steun in het aan de Raad voorgelegde administratief dossier.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan dan ook niet worden vastgesteld.

4.2.3. Gelet op het feit dat verzoeker niet langer legaal in het Rijk verbleef en nu niet blijkt dat meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag zouden verhinderen dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden gegeven, diende verweerder toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn standpunt dat voormelde wetsbepaling werd geschonden.

4.2.4. Aangezien artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat verweerder *“desgevallend”* een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft wanneer hij het recht op

verblijf niet erkent en verweerder dit in voorliggende zaak heeft gedaan kan ook geen schending van deze reglementaire bepaling worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK